

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **G. Č., o. s.**, zastoupené Mgr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Praha 8, Sokolovská 22, proti žalovanému: **Česká republika – Institut technické inspekce Praha**, se sídlem Praha 1, Ve Smečkách 29, o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o kasační stížnosti stěžovatele Státního úřadu inspekce práce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2005, č. j. 10 Ca 258/2004 - 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením Městský soud v Praze (dále městský soud) odmítl žalobu žalobce proti rozhodnutí ředitele Institutu technické inspekce Praha ze dne 10. 11. 2004 ve věci žádosti žalobce ze dne 10. 10. 2004 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. z důvodů v napadeném usnesení uvedených. Usnesení nabylo právní moci dne 29. 6. 2005 podle doložky právní moci městským soudem na něm vyznačené.

Dne 20. 7. 2005 byla doručena městskému soudu kasační stížnost Státního úřadu inspekce práce proti usnesení městského soudu ze dne 27. 5. 2005, č. j. 10 Ca 258/2004-32, která, podle přiložené obálky byla podána k přepravě na poštu dne 19. 7. 2005. Podle obsahu kasační stížnosti ji podal Státní úřad inspekce práce s odůvodněním, že na něj přešel podle § 47 odst. 3 zákona č. 251/2005 Sb. o inspekci práce, výkon práv a závazků Českého úřadu bezpečnosti práce. V kasační stížnosti stěžovatel namítal vadu řízení před městským soudem, spočívající v tom, že soud neposuzoval otázky v příčinných souvislostech § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. a písemnost ITI P. ze dne 10. 11. 2004, nadepsanou „odpověď“ na žádost o poskytnutí informací“ chybně zaměnil s rozhodnutím podle správního řádu. Ve smyslu ustanovení § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nelze ITI Praha vytýkat chyby písemnosti ze dne 10. 11. 2004. Stejně procesní principy platí i pro odvolací orgán podle § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Dále stěžovatel poukázal na nejasnost nástupnictví Státního úřadu inspekce práce ve správních řízeních zahájených přede dnem 1. 7. 2005, upravených v přechodném ustanovení § 46 zákona č. 251/2005 Sb. o inspekci práce. Kasační stížností se stěžovatel domáhal zrušení napadeného usnesení městského soudu.

Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Usnesení městského soudu obsahovalo správné poučení o možnosti podání kasační stížnosti proti němu, lhůtě i místě jejího podání. Své usnesení městský soud doručil účastníkům řízení – žalovanému Institutu technické inspekce Praha dne 28. 6. 2005.

Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že mu napadené usnesení městského soudu bylo doručeno dne 12. 7. 2005. Stěžovatel neuvádí, kdo mu usnesení doručil, z obsahu předloženého spisu městského soudu sp zn. 10 Ca 258/2004 však nevyplývá, že by městský soud své usnesení doručoval také stěžovateli. Své usnesení městský soud doručil tomu, koho žalobce ve věci označil jako žalovaného, a se kterým soud v řízení jednal jako s účastníkem řízení - žalovaným a kterým byl Institut technické inspekce Praha, se sídlem Praha 1, Ve Smečkách 29. Výkon práv a závazků Českého úřadu bezpečnosti práce (kterému byl žalovaný podřízen) přešel na úřad (Státní úřad inspekce práce – stěžovatele, který je nyní nadřízeným orgánem žalovaného – viz zpráva žalovaného ze dne 29. 9. 2005 založená ve spisu městského soudu) podle § 47 odst. 3 zákona č. 251/2005 Sb. od 1. 7. 2005 a z této skutečnosti stěžovatel dovozuje svou aktivní legitimaci k podání kasační stížnosti. Tato skutečnost však nemá žádný vliv na právní účinky doručení usnesení městského soudu žalovanému dne 28. 6. 2005. Od tohoto data počala žalovanému běžet lhůta pro podání kasační stížnosti a běžela nepřetržitě až do svého skončení. Podle ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Bylo-li usnesení městského soudu doručeno žalovanému dne 28. 6. 2005, což bylo úterý, počala lhůta k podání kasační stížnosti běžet následující den, to je 29. 6. 2005 a skončila, protože je určena podle týdnů, uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil její počátek, to je 12. 7. 2005, což bylo úterý. Tímto dnem uplynula lhůta k podání kasační stížnosti nejen žalovanému, ale i stěžovateli, neboť není žádný zákonný důvod posuzovat u něj plynutí této lhůty odlišně od žalovaného. Žalovaný – Institut technické inspekce Praha – organizace státního odborného dozoru - neztratil způsobilost být účastníkem řízení ani po 1. 7. 2005, o čemž svědčí jeho přípis ze dne 29. 9. 2005 a Nejvyšší správní soud tak nemohl vycházet z ustanovení § 56 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s., podle něhož lhůta neběží tomu, kdo ztratil způsobilost být účastníkem řízení. Kasační stížnost podal stěžovatel na poštu dne 19. 7. 2005, tedy po uplynutí zákonné lhůty. Již z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako opožděně podanou odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b/ s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. aniž se mohl zabývat stěžovatelem tvrzenou aktivní legitimací k jejímu podání.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, protože kasační stížnost byla odmítnuta (§ 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. března 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu